

Витяги зі щоденника. Ессе вимушеної втікачки без зайвого

23.02.2022р. /Київ. Бориспільське шосе./ Це кляте таксі тягнеться, як шалена черепаха. Якщо я запізнюся на літак, Єгор з Мариною мене з'їдять нафіг. Майже не взяла речей та косметики. Подорож займе аж три дні. Обійдуся. Проте не потрібно буде чекати на багаж після прибуття. Спробую як це – без зайвого. Ніколи такого не було, щоб одні штани та й ті на мені. Маленький рюкзачок за плечима. Романтика. Добре, що манікюр встигла зробити. Красивий. Головне не зламати нігтя. Здається я забула помаду. Таки справді забула. Жах. Здається ми, нарешті, рушили.

Трохи згодом. Будапешт - чарівний. День видався такий хороший. Сонячний. Ми, здається, ніколи стільки не жартували і не сміялися. Купили квитки до Відня на завтра. Справжні мандрівники. Ноги гудуть, а душа співає. Ліжечко в номері таке зручне. Подумки я біля угорського парламенту – він просто вражає красою і величністю.

24.02.2022. /Будапешт, Угорщина/ До щоденника руки дійшли лише ввечері. Ранок розпочався із розпачу: о 6 ранку телефонувала мама. В нас розпочалася війна. Бомбували всю Україну. Київ та передмістя. Пишу і не вірю. Батьки зі мною прощалися. Сказали забиратися якнайдалі від кордону з Україною, поки забути про Київ, шукати роботу і влаштовувати життя закордоном. Ми з друзями здали квитки до Відня. Купили квитки до Лісабону. Батьки в Києві – я в Європі. Вчора я була 18-річна мамина і татова улюблена єдина донечка, а сьогодні я сама. І як же мені страшно за батьків, за друзів, за завтра... Що буде далі?

28.02.2022. Що не день, то страшніше. Довго не писала, бо ходила на демонстрації на підтримку України. Світ об'єднується перед небезпекою, що йде зі сходу від старого хворого покидька. Господи, допоможи всім нам. Я довго думала чим можу бути корисна. І вирішила: буду заробляти гроші, забезпечувати себе і перераховувати на армію, ходитиму на всі демонстрації за Україну, вчитимуся. Час покаже, що ще можна буде зробити.

01.03.2022 /Лісабон, Португалія/ Сьогодні влучили в Київську телевежу. Батьки. З ними немає зв'язку. Телевежа поряд з нами. Тато часто їздить повз неї у справах. Візьміть слухавку, батьки. Візьміть слухавку. Візьміть слухавку. Візьміть, чорт забирай, слухавку!!!! Тобто, як я під час тусовки в нічному клубі трубку не беру, – це істерика! А як самі... Взяти. Кажуть, були далеко від телевежі - тікали з-під обстрілу у Броварському районі. Молодці, бляха!!! Відписала подруга Катя із Амстердаму: розпочала збір коштів для біженців і залучила своїх однокурсників о цього. Сьогодні готується виступати на мітингу. Я завжди казала, що якби з Каті цвяхи робити, то це б найміцніші цвяхи були...

08.03.2022 Зі святом, бляха. Телефонувала мамі. У відповідь мама надіслала фото тюльпанів та мандаринів – каже військові на блокпостах вітають жінок і просять посміхатися. Вже який день немає зв'язку із маминою подругою з Бучі. Мама хвилюється. Тато розірвав стосунки із ріднею в Росії.

Мама ще тримається і строчить їм простирадла повідомлень із описом подій в Україні, натикаючись раз-по-раз на гидоту типу: «це все фейки», «у вас там все нормально – не перебільшуйте», «скоро будемо однією країною». Цікаво як надовго її вистачить? Побилися з татом об заклад на 20 баксів. Я кажу, що мама триматиметься ще довго, тато каже ,що за маршрутом російського військового корабля російські родичі підуть десь за два тижні, а то й раніше.

18.03.2022. Знову бомбили Київ. Який день підряд. У передмісті Києва точаться бої. Батьки працюють. Мама розповідала, що вчора сиділа між бетонними блоками і слухала звуки бою, що точився за залізничний переїзд поряд із нашою автобазою і годувала працівників власноруч приготованою їжею, потім готувала бомбосховище: замітала, тягала воду і їжу. А тато в цей час керував ремонтами наших вантажівок, бо треба ж возити товари першої необхідності. Я втомилася вмовляти їх сидіти вдома, це як битися головою об стіну. Другий день Ліза з Києва не виходить на зв'язок. Хвилююся. Написую на месенджери та телефоную. Поки безрезультатно. Радію, що Даша із Маріуполя знайшлася у Франції. Переключка між друзями вже стала традицією: « де ти? Як ти? Ну і слава Богу». До речі, забула написати: татові я таки програла 20 баксів. Мама заблокувала російських родичів. Поки писала це, відписала кївська подруга – сиділа в підвалі без зв'язку і...писала статтю про життя в Києві під час війни. Фух – жива і в гарному гуморі, бо статтю беруть в друк.

Як же я хочу знову бути просто любою донечкою своїх батьків, що переймається манікюром і забутою помадою; планує подорожі і вибирає нічні клуби, де можна потусувати з друзями; очікує на сесію та стипендію; думає як відпетляти від поїдки з батьками на велосипедах, бо хочеться спати у вихідний... Я хочу мирного, звичайного життя. Але як раніше вже не буде ніколи. Ця війна змінила усіх нас: витягла назовні сильні і слабкі сторони. Ми всі зустрілися із зовнішнім ворогом зі сходу, який буде подоланий вже зовсім скоро. Але також ми зустрілися із собою справжніми. Хтось побачив, що може все, а хтось зрозумів, що є над чим працювати. Хтось назавжди втратив близьких, буде оплакувати їх і пам'ятати все життя, а хтось буде старатися забути «братів», бо не рідня вони нам зовсім. Ця війна дуже страшна, але для мене вона стала таким собі щепленням від страху.

Я більше не боюся дивитися в очі майбутньому, бо я точно знаю: все буде Україна!